

Το θάρρος της αγάπης

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Νικάνωρ Καραγιάννης (Αρχιμανδρίτης)

Το θάρρος που πηγάζει και απορρέει από την αγάπη, υπερνικά φόβους και δισταγμούς, εμπόδια και κινδύνους. Αυτό μας υπενθυμίζει με τον πλέον εύγλωττο τρόπο το περιστατικό των τολμηρών μυροφόρων γυναικών. Αψηφώντας φόβους και κινδύνους «ηγόρασαν αρώματα, ίνα ελθούσαι αλείψωσιν αυτόν». Ξεκινούν νύχτα, για να προσφέρουν τις εντάφιες τιμές στο νεκρό, όπως νόμιζαν, διδάσκαλό τους.

Αφοσίωση, τόλμη και αγάπη

Μας συγκινεί και μας εκπλήσσει το φρόνημα και η συμπεριφορά των μυροφόρων γυναικών, καθώς ξεπερνούν τις φοβίες και τις δειλίες της ανθρώπινης φύσης και του γυναικείου φύλου τους. «Φύσις ασθενής την ανδρείαν ενίκησεν ότι γνώμη συμπαθής τω Θεώ ευηρέστησε», ο Θεός επειδή ευαρεστήθηκε από την ψυχική τους διάθεση έκανε την ασθενική γυναικεία φύση τους, να ξεπεράσει την ανδρική, τονίζει ο υμνογράφος. Και όμως αυτές οι ηρωίδες της πίστης γίνονται ταυτόχρονα τύπος και εικόνα της απλής ανθρώπινης ευαισθησίας, αλλά και της ολοκληρωτικής αφοσίωσης και ακλόνητης αγάπης. Η διακριτική τους παρουσία είναι χαρακτηριστική. Βρίσκονται αθόρυβα στη σκία του Χριστού. Στέκονται πλάι του στις τραγικές ώρες του σταυρικού πάθους «ειστήκεισαν δε παρά τω σταυρώ του Ιησού η μήτηρ αυτού και η αδελφή της μητρός αυτού, Μαρία η του Κλωπά και Μαρία η Μαγδαληνή» (Ιω. 19,25). Τότε που οι μαθητές Του Τον εγκατέλειψαν. Τότε που τράπηκαν σε φυγή και Τον άφησαν μόνο. Όταν στον κήπο της Γεθσημανή

αποκοιμήθηκαν, ενώ ο ιδρώτας της αγωνίας του Χριστού γινόταν «ωσεί θρόμβοι αίματος» λίγο πριν το επερχόμενο μαρτύριο. Όταν ο ενθουσιώδης και παρορμητικός Πέτρος Τον αρνήθηκε και ο απογοητευμένος Ιούδας Τον πρόδωσε. [\(περισσότερα...\)](#)